

Subkultura a Comics

Subkultura a Comics

Subkultura je ze sociologického hlediska kultura, jejichž příslušníci vyznávají nějakou formu kultury, která je jiná, než kultura většiny. Pojem se začal používat někdy zhruba v polovině 20. Století. Kdy se spousta zejména mladých lidí neztotožňovala se světovými názory. Rozdíly vůči většinové kultuře bývají většinou drobnosti jako jiný styl oblékání, poslouchání jiné muziky. Existují ovšem i takové případy kdy lidé zastávají jiné a často radikální politické názory nebo pohledy na život jako takový. Často jsou k tomu lidé vedeni svojí vlastní touhou, svojí potřebou patřit k nějaké skupině kde najdou zastání a pochopení. Tato potřeba se nejčastěji se to projevuje v období puberty. Rozdíl názorů se však může dostat až do takové formy, kdy se jedinci naprosto distancují od většinové kultury (kontrakultura).

Comics by se dal od samého počátku považovat jako za subkulturní záležitost. Ačkoliv se odborníci hádají, kdy opravdu vznikl comics a co se za něj dá ještě považovat. Podle nejčastějších výkladů jsou začátky comicsu spjaty s tzv. stripy (zábavné kreslené obrázky v novinách), které se začaly objevovat v novinách koncem 19. Století. Strip byl většinou jeden obrázek zachycující nějakou vtipnou nebo zajímavou situaci. Ze začátku byly tištěny ve velmi malém nákladu samostatně. Ale svůj největší úspěch zaznamenaly jako zábavné vsuvky v novinách na počátku 20. století. Za svůj úspěch vděčí comics také faktu, že velká část Ameriky té doby byla negramotná a obrázkové příběhy byli to jediné co, pro ně mělo v novinách význam.

Zlatý věk comicsu byl před a během druhé světové válce, kdy byl o kreslíře a scénáristy comicsů největší zájem. Začali vznikat superhrdinové jako Batman, Flash, Superman, Captain Amerika, Captain Marvel a tak dále. Přirozeně v této době bojovali superhrdinové s nacisty a staly se tak často nástrojem strýčka Sama pro verbování mladých vojáků.

Jenže zatímco za války bojovali tito superhrdinové s nacisty, po válce se jim museli hledat nový nepřátelé, po většinou násilničtí, vyšinutí padouši. To mělo za následek vlnu protestů proti násilnosti příběhů, která vyvrcholila koncem padesátých let 20. Století, kdy rodiče odmítali kupovat comicsy se superhrdiny. Odpovědí na to bylo vydávání příběhů z nenásilného detektivního prostředí, nebo romantické příběhy pro mladistvé (to vyvolalo zájem o comics zejména u dívek). Příkladem mohou být Clue Crime Comics Jacka Kirbyho, Tales from the crypt (u nás byl seriál seriál inspirovaný těmito příběhy, přeložený jako Příběhy ze záhrobí), Peanuts, nebo kocour Garfield.

Naštěstí nic netrvá věčně a tak i nezáměr o comics a superhrdiny opadl. Došlo k modernizaci Flashe a přidali se další hrdiny do knihovny DC. Ti se po té spojili při ochraně planety v Justice League of America. Konkurenční vydavatelství Marvel comics si to ovšem nenechalo líbit a vyrukovalo s Hulkem, Thorem ale hlavně v roce 1962 poprvé se Spider-manem (Stan Lee a Steve Ditke). Spider-man je zřejmě do dnes nejprodávanejším comicsem historie. Skloubil totiž dohromady superhrdinské příběhy a strasti každodenního života teenagera, později dospělého muže.

Koncem sedmdesátých a začátkem osmdesátých let začal komiks opět upadat. Důvodem nebyla averze vůči comicsu ale spíše nedostatek nápadů na další superhrdinské příběhy. Avšak když se něco objevilo, byla to špička. Například tvorba Franka Mullera. V této době se ale mimořádně daří

Evropskému comicsu. Zejména ve Francii vznikají díla jako Tintinova dobrodružství, Asterix a Obelix a další.

Za zmínění stojí také japonský comics zvaný Manga. Který v posledních asi patnácti letech nabývá na neuvěřitelné popularitě po celém světě. Je to hlavně díky nebývalé originalitě autorů, zvláštnímu stylu kreslení a smyslu pro detail. V dnešní době jsou populární hlavně Naruto, Bleach, One Piece a ze starších například Akira .

Dnes existují snad všechny možné žánry comisu a každý si v nich dokáže vybrat. Od hrdinských po soap opery, od příběhů pro nejmenší po až přehnaně perverzní erotické comicsy. Velmi populárními se stávají také filmové nebo seriálové verze v kreslené podobě nebo i s reálnými herci. Bohužel tyto verze jsou často známější než jejich comicsově předlohy, ale na druhou stranu přitahují nové čtenáře, kterých ale asi už nikdy nebude tolik jako během třicátých a čtyřicátých let a po druhé světové válce. Na druhou stranu moderní technologie umožňují fanouškům se lépe odlišit od hlavního proudu, například nošením triček, nebo jiných doplňků s motivy jejich oblíbených hrdinů. Nejvýrazněji to probíhá bez pochyby v Japonsku, kde místní otaku (největší fanoušci Manga a Animé) nosí celé kostýmy místo normálního oblečení. Ti nejoddanější příznivci z celého světa se potom setkávají každoročně na největší festivalu comicsů na světě s názvem Comic-Con, který se koná vždy v americkém San-Diegu. U nás se v roce 2012 konal PragoFFest s podobným námětem, nebo třeba Animefest v Brně.

Bibliografie:

Kruml, Milan; *Comics: Stručné dějiny*; Praha: Martin Trojan – 3-JAN; 2007.

Hebdige, Dick; *Subculture: The Meaning of Style*; England: Taylor and Francais e-Library; 2002..